

Фіялки

Богдан-Ігор Антонич

Фіялки й телефонна трубка
замерзлим сяйвом кличе,
і місяць, мов червона губка,
змиває попіл дня з обличчя.

Слимак з ебену, темна мушля
і вухо ночі — лійка чорна,
і пахощі духмяні душать,
мов пальці на кларнеті горла.

З очей фіялок смутком кришиш
і пригортаєш, сестро рання!

Простягнуті долоні тиші
над нашим вічним проминанням.